RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)

28. maj 2004 *

I sag T-253/03,

Akzo Nobel Chemicals Ltd, Surrey (Det Forenede Kongerige),

Akcros Chemicals Ltd, Surrey,

ved lawyers C. Swaak og M. Mollica,

sagsøgere,

støttet af:

Council of the Bars and Law Societies of the European Union, Bruxelles (Belgien), ved J. Flynn, QC,

af

* Processprog: engelsk.

Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten, Haag (Nederlandene), ved advocaat O. Brouwer,

og af

European Company Lawyers Association (ECLA), Bruxelles, ved avocats M. Dolmans og K. Nordlander samt solicitor J. Temple-Lang,

intervenienter,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R. Wainwright og C. Ingen-Housz, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en begæring om intervention indgivet af **European Council on Legal Affairs** til støtte for sagsøgernes påstande i den foreliggende sag, som vedrører en påstand om annullation af beslutning K(2003) 1533 endelig udg. af 8. maj 2003, der afslår en anmodning om anvendelse af princippet om beskyttelse af fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient (»legal professional privilege«) på visse dokumenter, der blev beslaglagt i forbindelse med en kontrolundersøgelse i henhold til artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962: første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

1 Den 30. januar 2003 vedtog Kommissionen på grundlag af artikel 14, stk. 3, i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962: første forordning om anvendelse af bestemmelserne i traktatens artikel [81] og [82] (EFT 1959-1962, s. 81) beslutning K(2003) 85/4, hvori det bl.a. pålægges Akzo Nobel Chemicals Ltd og Akcros Chemicals Ltd (herefter »sagsøgerne«) og selskabernes respektive datterselskaber at underkaste sig en kontrolundersøgelse med henblik på indhentning af beviser på eventuel konkurrencebegrænsende adfærd (herefter »beslutningen af 30. januar 2003«). Den 10. februar 2003 vedtog Kommissionen ligeledes på grundlag af artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 17 beslutning K(2003) 559/4 (herefter »beslutningen af 10. februar 2003«) om ændring af beslutningen af 30. januar 2003.

2 Den 12. og 13. februar 2003 blev der på grundlag af nævnte beslutninger foretaget kontrolundersøgelser på stedet i sagsøgernes lokaler i Eccles, Manchester (Det Forenede Kongerige). Ved disse kontrolundersøgelser tog Kommissionens tjenestemænd kopier af et stort antal dokumenter. Repræsentanter for sagsøgerne påpegede i forbindelse med kontrolundersøgelserne over for Kommissionens tjenestemænd, at

visse dokumenter kunne være omfattet af princippet om beskyttelse af fortrolighedsforholdet mellem advokat og klient. I forbindelse med undersøgelsen af de pågældende dokumenter opstod der uenighed med hensyn til fem dokumenter, som blev gjort til genstand for to forskellige behandlingsmåder. Kommissionens tjenestemænd nåede nemlig ikke på stedet frem til en endelig konklusion med hensyn til, hvilken beskyttelse der eventuelt burde gives to dokumenter. De tog derfor kopier af disse dokumenter og anbragte dem i en forseglet konvolut, som de medtog efter afslutningen af kontrolundersøgelserne. Hvad angik de tre øvrige omstridte dokumenter var den tjenestemand fra Kommissionen, som var ansvarlig for kontrolundersøgelsen, af den opfattelse, at disse ikke var beskyttet af tavshedspligt, og han tog følgelig kopier af disse dokumenter og vedlagde dem den øvrige sag uden at anbringe dem for sig selv i en forseglet konvolut.

3 Den 17. februar 2003 fremsendte sagsøgerne en skrivelse til Kommissionen, hvori de redegjorde for grundene til, at disse fem dokumenter ifølge sagsøgerne var beskyttet af fortrolighedsforholdet. Ved skrivelse af 1. april 2003 meddelte Kommissionen sagsøgerne, at de argumenter, der var anført i deres skrivelse af 17. februar 2003, ikke gjorde det muligt for denne at konkludere, at de omhandlede dokumenter faktisk var omfattet af fortrolighedsforholdet. Kommissionen oplyste imidlertid i samme skrivelse sagsøgerne om, at de havde mulighed for at fremsætte bemærkninger til disse foreløbige konklusioner inden for en frist på to uger, efter hvis udløb Kommissionen ville vedtage en endelig beslutning.

4 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 11. april 2003 anlagde sagsøgerne sag i det væsentlige med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 10. februar 2003 og om fornødent af beslutningen af 30. januar 2003, som forpligtede selskaberne og deres respektive datterselskaber til at underkaste sig de pågældende kontrolundersøgelser (sag T-125/03, Akzo Nobel Chemicals og Akcros Chemicals mod Kommissionen).

5 Den 8. maj 2003 vedtog Kommissionen beslutning K(2003) 1533 endelig udg. på grundlag af artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 17 (herefter »beslutningen af 8. maj 2003«). I beslutningens artikel 1 afslog Kommissionen sagsøgernes anmodning om

tilbagelevering af de omstridte dokumenter og om, at Kommissionen bekræftede, at alle kopier af disse dokumenter i Kommissionens besiddelse var blevet destrueret. I øvrigt anførte Kommissionen i artikel 2 i beslutningen af 8. maj 2003, at den havde til hensigt at åbne den forseglede konvolut, som indeholdt to af disse dokumenter.

6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 4. juli 2003 anlagde sagsøgerne sag med påstand om annullation af beslutningen af 8. maj 2003 på grundlag af artikel 230, stk. 4, EF.

7 Ved begæringer indleveret henholdsvis den 30. juli 2003, den 7. august 2003 og den 18. august 2003 anmodede Council of Bars and Law Societies of the European Union (herefter »CCBE«), Algemene Raad van de Nederlandse Orde van Advocaten (herefter »det nederlandske advokatråd«) og European Company Lawyers Association (herefter »ECLA«) om tilladelse til at intervenere til støtte for sagsøgernes påstande. Ved en enkelt kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Afdeling den 4. november 2003 fik CCBE, det nederlandske advokatråd og ECLA tilladelse til at intervenere.

8 Den 26. november 2003 indleverede European Council on Legal Affairs ved I. Forrester, QC, og avocat J. Killick på egne og medlemmernes vegne en begæring om intervention til støtte for sagsøgernes påstande.

9 European Council on Legal Affairs har i begæringen om intervention gjort gældende, at sammenslutningen har en begrundet interesse i løsningen af denne retstvist, for så vidt som sagens udfald vil påvirke det daglige arbejde for sammenslutningens medlemmer. European Council on Legal Affairs har særligt anført, at sagen vil gøre det muligt for Retten på ny at tage stilling til de principper,

der er fastslået i Domstolens dom af 18. maj 1982, AM & S mod Kommissionen (sag 155/79, Sml. s. 1575), og navnlig at genoverveje spørgsmålet om udstrækningen af fortroligheden af korrespondancen mellem advokat og klient samt udstrækningen af hensigtsmæssige processuelle garantier med henblik på at sikre overholdelsen af dette princip. European Council on Legal Affairs har bemærket, at disse spørgsmål har stor indvirkning på den rolle, som indtages af virksomhedsjurister og af uafhængige advokater, der er tilknyttet en ret beliggende uden for Den Europæiske Union. European Council on Legal Affairs har i denne forbindelse anført, at sammenslutningen repræsenterer interesserne for virksomhedsjurister i Europa, og at dens formål er at varetage medlemmernes interesser.

10 Begæringen om intervention blev forkyndt for parterne i overensstemmelse med artikel 116, stk. 1, første afsnit, i Rettens procesreglement.

11 Ved dokument indleveret den 18. december 2003 anførte sagsøgerne, at European Council on Legal Affairs havde godtgjort en berettiget interesse i afgørelsen af denne sag, og opfordrede Retten til at imødekomme sammenslutningens begæring om intervention. Ved særskilt dokument indleveret samme dag fremlagde sagsøgerne en begæring om fortrolig behandling i forhold til European Council on Legal Affairs.

12 Ved dokument indleveret den 9. december 2003 rejste Kommissionen ikke indsigelse mod begæringen om intervention. Kommissionen anmodede Retten om at pålægge European Council on Legal Affairs at betale de sagsomkostninger, som Kommissionen havde afholdt i forbindelse med denne begæring om intervention. Ved særskilt dokument indleveret samme dag præciserede Kommissionen, at den ikke begærede fortrolig behandling i forhold til European Council on Legal Affairs.

13 I indlæg indleveret den 7. januar 2004 gjorde CCBE gældende, at begæringen om intervention skulle afvises, idet European Council on Legal Affairs hverken opfyldte de krævede betingelser for privatpersoner eller for repræsentative sammenslut-

ninger, hvis formål er at varetage medlemmernes interesser. CCBE var af den opfattelse, at European Council on Legal Affairs reelt var en samling af individuelle personer, og at den ikke havde en direkte og aktuel interesse i retstvistens påstande, men blot en interesse i forhold til de påberåbte anbringender. CCBE fandt endelig, at stillingen for medlemmerne af European Council on Legal Affairs ikke kunne påvirkes af denne sags afgørelse.

14 De øvrige intervenienter rejste ikke indsigelse mod begæringen om intervention.

15 Formanden for Rettens Femte Afdeling har i overensstemmelse med artikel 116, stk. 1, tredje afsnit, i Rettens procesreglement henskudt afgørelsen om begæringen om intervention til Retten.

Rettens bemærkninger

16 I henhold til artikel 40, stk. 2, i Domstolens statut, som ifølge nævnte statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på rettergangsmåden ved Retten, tilkommer retten til at intervenere i retstvister, der er indbragt for Retten, ikke blot medlemsstaterne og Fællesskabernes institutioner, men ligeledes alle andre personer, der godtgør at have en berettiget interesse i afgørelsen af en retstvist.

17 Det bemærkes for det første, at European Council on Legal Affairs er en ikke-registreret sammenslutning uden status som juridisk person, som omfatter virksomhedsjurister ansat i store selskaber med hjemsted i Europa.

18 Retten bemærker i denne forbindelse, at selv om enheder uden status som juridisk person kan få tilladelse til at intervenere, skal de imidlertid opfylde de betingelser, som udgør grundlaget for en sådan status som juridisk person, særligt selvstændighed og ansvar, også hvor dette kun er begrænset (Domstolens kendelse af 11.12.1973, forenede sager 41/73, 43/73-48/73, 50/73, 111/73, 113/73 og 114/73, Générale sucrière m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 1465, præmis 3). Retten konstaterer imidlertid, at European Council on Legal Affairs er oprettet blot ved en uformel beslutning fra sammenslutningens stiftere, at sammenslutningen ikke har nogen vedtægter, og at den kun er et forum for udveksling af oplysninger og praktiske erfaringer samt for drøftelser af visse aspekter af interesse for sammenslutningens medlemmer.

19 Det må herefter konkluderes, at European Council on Legal Affairs ikke opfylder de minimumsbetingelser, der danner grundlag for juridiske personers status som juridisk person som defineret i ovennævnte kendelse i sagen Générale sucrière m.fl. mod Kommissionen.

20 Under alle omstændigheder må det konstateres, at European Council on Legal Affairs omfatter 25 medlemmer, der repræsenterer et tilsvarende antal selskaber. Hvert medlem af European Council on Legal Affairs har til opgave at fremkomme med udtalelser om europæisk konkurrenceret og om andre juridiske spørgsmål til det selskab, hvori den pågældende er ansat.

21 Ifølge fast retspraksis antages der en ret til at intervenere for sammenslutninger, hvis formål er at varetage deres medlemmers interesser i sager om principielle spørgsmål, der kan have betydning for medlemmerne (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 17.6.1997, forenede sager C-151/97 P(I) og C-157/97 P(I), National Power og PowerGen, Sml. I, s. 3491, præmis 66, og af 28.9.1998, sag C-151/98 P, Pharos mod

Kommissionen, Sml. I, s. 5441, præmis 6, kendelse afsagt af Rettens præsident den 22.3.1999, sag T-13/99 R, Pfizer mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 15, og af 28.5.2001, sag T-53/01 R, Poste Italiane mod Kommissionen, Sml. II, s. 1479, præmis 51). Nærmere bestemt kan en sammenslutning få tilladelse til at intervenere, såfremt den repræsenterer et stort antal virksomheder inden for den pågældende sektor, den har til formål bl.a. at varetage medlemsvirksomhedernes interesser, sagen kan medføre principielle spørgsmål vedrørende den berørte sektors funktion og endelig den dom, der skal afsiges, kan berøre medlemsvirksomhedernes interesser i væsentligt omfang (jf. i denne retning Rettens kendelse af 8.12.1993, sag T-87/92, Kruidvat mod Kommissionen, Sml. II, s. 1375, præmis 14, hvorved Yves Saint Laurent Parfums SA's begæring om intervention ikke blev taget til følge).

22 Retten finder imidlertid, at European Council on Legal Affairs ikke udgør en repræsentativ sammenslutning, der har til formål at varetage de interne juristers interesser som omhandlet i førnævnte retspraksis. Eftersom sammensætningen af medlemmerne af European Council on Legal Affairs er begrænset til 25 medlemmer, kan sammenslutningen nemlig ikke anses for at repræsentere et tilstrækkeligt stort antal aktive erhvervsdrivende inden for den pågældende sektor. Da European Council on Legal Affairs ikke har vedtægter, er det ligeledes umuligt at kontrollere, om sammenslutningens formål faktisk er at varetage medlemmernes interesser.

23 Hvad angår muligheden for, at der foreligger individuelle interesser hos medlemmerne af European Council on Legal Affairs, må det blot konstateres, at den anfægtede beslutning ikke berører disse direkte, for så vidt som beslutningen ikke direkte vedrører de selskaber, der er repræsenteret i European Council on Legal Affairs. Følgelig kan medlemmerne af European Council on Legal Affairs ikke have en direkte og aktuel interesse i afgørelsen vedrørende selve den retsakt, der påstås annulleret i denne sag, men blot en interesse i forhold til de påberåbte anbringender (jf. i denne retning kendelsen i sagen National Power og PowerGen, præmis 53).

24 Under hensyn til det ovenfor anførte må det konkluderes, at European Council on Legal Affairs ikke har godtgjort, at sammenslutningen har en berettiget interesse i afgørelsen af retstvisten som omhandlet i artikel 40, stk. 2, i Domstolens statut.

25 Herefter bør begæringen om intervention ikke tages til følge.

Sagens omkostninger

26 I henhold til artikel 87, stk. 1, i Rettens procesreglement træffes afgørelsen om sagens omkostninger ved den dom eller kendelse, hvorved sagens behandling afsluttes. Da sagens behandling i forhold til European Council on Legal Affairs afsluttes ved nærværende kendelse, bør der træffes afgørelse om sagsomkostningerne i forbindelse med sammenslutningens begæring om intervention.

27 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da European Council on Legal Affairs har tabt sagen, bør det i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges denne at bære sine egne omkostninger og betale Kommissionens omkostninger i forbindelse med interventionen. Da sagsøgerne og intervenienterne ikke har nedlagt påstand om sagsomkostningerne, pålægges det dem at bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) **Den af European Council on Legal Affairs fremsatte begæring om intervention tages ikke til følge.**

2) **Det er ufornødent at tage stilling til den af sagsøgerne fremsatte begæring om fortrolig behandling i forhold til European Council on Legal Affairs.**

3) **European Council on Legal Affairs betaler Kommissionens omkostninger i forbindelse med interventionen og bærer sine egne omkostninger.**

4) **Sagsøgerne og intervenienterne bærer deres egne omkostninger i forbindelse med interventionen.**

Således bestemt i Luxembourg den 28. maj 2004.

H. Jung — P. Lindh

Justitssekretær — Afdelingsformand